

На моята верига тъмното звънтене
за да замлъкне, — въвъ мълчание, въ любовь
живѣя азъ, че милость се възема въ мене
щомъ нея мисля, пиша или пращамъ зовъ.

Единственъ ти ме чувашъ, о самотенъ брѣгъ, —
при тебе любовта ме всѣка ноцъ довежда
съ сълзитѣ си да оросявамъ твоя бѣгъ—
при тебе, всѣка моя рана да развреждамъ.

Разказвамъ ти за искрецигѣ ѣ очи,
какъ озариха ме съ божествени лъчи, —
коситѣ сладкодѣхни, устнитѣ ѣ нѣжни

и блѣсъка на прѣститѣ ѣ бѣлоснѣжни,
божествената плътъ, и всѣки неинъ зовъ
какъ ме накараха да плача отъ любовь.

